

Wana Weidneri süda läks õige rahutumaks tema haige-woodi peal, surma ligidus, tulew igawene aeg ja kohtu päew, kus töök teub, sõnad ja mõtted kaalutud ja üles arvatud faawad, kus ührtigi peitu ei jää, — tegi wad tarretanud südant järelandslikumaks, lõwat pead pehmemaiks.

Tema ei sahjetenud mitte, et Ernsti tagasi tõuskanud, tema oli suuresline oma isa-õiguse peale. Ja, oleks Ernst tulnud sahjetseva südamega isat lepitama, enne kui isa maa peast lahkus, siis ei oleks tema teda mitte õra tõuskanud. Aga tema teadis, et Ernst mitte andekandmisse sõna ei igatseenud, waid raha. — —

Aga ööd ja pääwad ei annud tülli wennaga temale rahu. Wana mees aeles rahutu ühe fülide peast teise peale. Ligi nelikümmend aastat oli tema Eduarti sündlaselks pidanud, selle sohus oleks esimest sammu leppimise poole astuda. Nüüd, kus surm tema ukje ees seis, et ehl järgmisel tunnil ole läwe tema aseme ette astuks ja hüüaks: „Nüüd! möödas on maisma aeg! igawene aeg algab!“ — nüüd näitas temal tema enese süüjärsku suurem kui iialgi, ja see tasvis ühest tunnist teise ja weeretas määratumat foormat tema riinna peale, et waewalt hingे tömmata wöös. Ja tema pidi omale ette kujustama ifka ja ifka, tuida wiimasel pääwal tema ja tema wenna süüd

kaalu peale pannasse, ja tuida tema fa palawitu wärinas kaalude peale waatas, ifka langes see, kus „Karl“ peal seis, sügavamale, sügavamale. — Nüüd, surma silma ees, nüüd ei tahtnud ouwabandamised, mis peale inimese-põlwe tema saatjad olnud, enam mõjuda, ja wana mehe südames tösis hirm, suur hirm.

Ja kui sirikuõpetaja tuli ja teda manitses oma koda korraldada, s. o. rahu leha oma wennaga, siis oli tema selleks walmis — Ja, üks tööne, üle wägew asti on surmaga. Mida pitkad aastad korda saata ei suutnud, seda teeb surm silma-pilgul. Weel kord, ligi nelikümmend aasta talle, — wiimast korda — andsiwad Karl ja Eduard Weidner ülsteisele täti, weel kord, ligi nelikümmend aasta talle, — wiimast korda — waatistwad wennad ülsteise silmi, ja üks üles teisele: „Olgu töök unustatud ja andeks antud.“ — Kaks tundi pärast seda pani Karl Weidner omad silmad finni, et lõige förgema kohtumõistja ette astuks.

Karl Weidner oli maha maetud, ja tema wend oli lepitatud südamega tema surnuküstu järel täinud ja rahu tuli tema südamesse, kui pihutäie muuda surnuküstu peale wiskas, milles tema wend puhkas kui wana, wäsinud mees, tema wend, kes ainult mõned sammud temast eemal elanud, ja sellega tema wiimast sõna rääkinud, kui tema